

Tường Năng Tiến Đưa Người Ta Không Đưa Sang Sông

"Tôi thấy trong cuộc đời của chị Thắng (10/12/19 45 - 22/08/2014), chị không mang tai tiếng gì. Vẫn là con người trong sạch." [Hà Đình Nguyên](#) (nguyên Chủ tịch Ủy Ban Phối Hợp Hành Động Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn, trước 1975)

Thay vì một vòng hoa, một nén nhang, hay một lời ai điếu, tôi xin mượn một câu thơ của Thâm Tâm để đưa Võ Thị Thắng về nơi an nghỉ cuối cùng. Hoa hoè, nhang khói, điệu văn này nọ hẳn không thiếu trong tang lễ "trọng thể" dành cho chị – theo như tường trình của VOV :

Đọc điệu văn tại lễ truy điệu, trong niềm tiếc thương sâu sắc, ông Hoàng Tuấn Anh, Bộ trưởng Bộ Văn hóa – Thể thao và Du lịch, Trưởng ban lễ tang xúc động ôn lại cuộc đời và sự nghiệp cách mạng vẻ vang của bà Võ Thị Thắng, người con của Nam Bộ thành đồng với 'nụ cười chiến thắng' đã trở thành một trong những biểu tượng cao đẹp cho thể hệ anh hùng trong cuộc kháng chiến giành độc lập – tự do – thống nhất đất nước. Tinh thần Võ Thị Thắng là tấm gương sáng cho các thế hệ noi theo."

Tôi sinh ra đời sau Võ Thị Thắng khá lâu nên không biết chi nhiều về "cuộc đời và sự nghiệp cách mạng vẻ vang" của chị. Do tìm hiểu thêm cũng biết được ba điều bốn chuyện, xin được chia sẻ với mọi người.

Theo vnexpress :

"Bà Thắng sinh ra tại xã Tân Bửu, huyện Bến Lức, tỉnh Long An. Năm 9 tuổi, bà bắt đầu bước chân vào con đường cách mạng bằng việc tham gia đưa thư, mang cơm cho cán bộ trong hầm bí mật. Năm 13 tuổi, bà thi đậu vào trường công lập Gia Long Sài Gòn (nay là trường Nguyễn Thị Minh Khai); 16 tuổi là thành viên Mặt trận dân tộc giải phóng huyện Bến Lức - Long An và khi 17 tuổi, được tổ chức điều về Sài Gòn hoạt động trong phong trào thanh niên - sinh viên - học sinh...

Đất nước thống nhất, người phụ nữ với nụ cười chiến thắng năm nào bước sang chính trường khi tham gia công tác tại Thành đoàn, rồi ở Hội Liên hiệp phụ nữ TP HCM, sau đó được giao nhiệm vụ Phó Chủ tịch thường trực Hội Liên hiệp Phụ nữ Việt Nam, được trúng cử vào Ban chấp hành Trung ương Đảng Khoá VIII và Khoá IX; Đại

biểu Quốc hội các khóa IX, X và XI, rồi Tổng cục trưởng Du lịch, Chủ tịch Hội hữu nghị Việt Nam - Cu Ba.”

Phóng viên Nguyễn Thị Nhi, tạp chí Hương Nghiệp, cũng cho biết thêm đôi nét về quá trình hoạt động cách mạng của Võ Thị Thắng :

“Chị được giao nhiệm vụ điều tra quy luật hoạt động của tên Trần Văn Đỗ và tổ chức ám sát hắn. Trần Văn Đỗ là Trưởng phường Phú Lâm, quận 6 Sài Gòn nhưng thực chất là tên mật vụ chỉ điểm có nhiều nợ máu với nhân dân. Ngày 27-7-1968, sau khi nắm tình hình địch, chị cải trang để đột nhập vào nhà tên Đỗ cùng với hai đồng chí yểm trợ vòng ngoài. Hôm đó khác với thường lệ, tên Đỗ đi ngủ sớm, chị tiến thẳng đến giường tên Đỗ lên đạn bắn hai lần nhưng cả hai phát súng đều không nổ...”

Ngày 2-8-1968, chúng đưa chị ra tòa và kết án 20 năm tù khổ sai về tội chủ mưu giết người. Đứng trước tòa, khi nghe phán xét, chị Thắng cười và nói: ‘Tôi chỉ sợ chính quyền của các ông không tồn tại để thi hành bản án về tôi’. Một phóng viên nước ngoài đã chụp được nụ cười của chị Võ Thị Thắng trong giây phút đó. Bức ảnh với tên gọi ‘Nụ cười chiến thắng’ đã trở thành biểu tượng cho khí phách anh hùng của phụ nữ Việt Nam.”

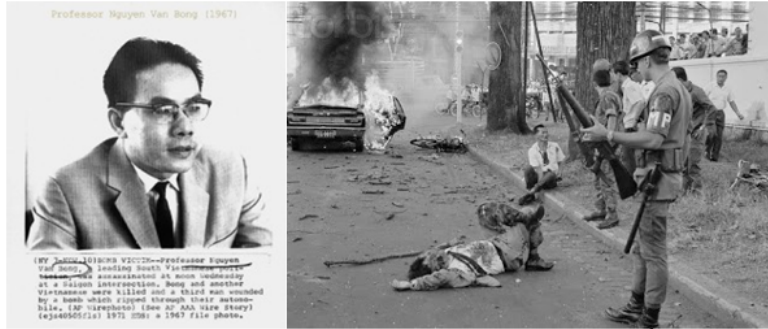
Nói cho chính xác thì tội danh của chị Võ Thị Thắng là “khủng bố,” chứ không phải là “chủ mưu giết người.” Ông Trần Văn Đỗ, may mắn, thoát chết nhưng nhiều người khác thì không.

Cùng với những loạt đạn pháo kích từ ngoại ô vào trung tâm thành phố, Lực Lượng Vũ Trang Nội Thành của chị Thắng và đồng đội đã gieo kinh hoàng cũng như tang tóc cho không ít người dân miền Nam – trong một thời gian không ngắn. Chỉ xin ghi lại vài ba trường hợp để rộng đường dư luận :

Báo Dân Việt, số ra hôm 30 tháng 4 năm 2011, có bài viết (“Tôi Ám Sát Người Sắp Làm Thủ Tướng Sài Gòn”) của ông Vũ Quang Hùng :

“Trưa 10.11.1971. Một tiếng nổ long trời tại ngã tư Cao Thắng - Phan Thanh Giản khiến ông Nguyễn Văn Bông - Giám đốc Học viện Quốc gia Hành chính, người chuẩn bị nắm chức thủ tướng (ngụy) chết tại chỗ...”

Tôi nhớ dặn dò của đồng chí Tám Nam - Phó ban An ninh T4 (tức khu vực Sài Gòn-Gia Định): ‘Để bảo đảm bí mật, chúng ta sẽ đặt cho mục tiêu bí số G.33. Cần giữ bí mật đến phút chót và theo tin tức tình báo, G.33 đang chuẩn bị lên nắm ghế thủ tướng. Nếu G.33 đã nắm chức, sẽ rất khó hành động vì khi ấy việc bảo vệ ông ta sẽ khác hẳn. Và nếu tình huống này xảy ra, cách mạng có thể gặp khó khăn hơn bởi Nguyễn Văn Bông là một trí thức có uy tín và chính quyền ngụy chuyển từ quân sự sang dân sự mọi diễn tiến sẽ có lợi cho địch”.

GS Nguyễn Văn Bông (ảnh AP) . B.T.G.D Lê Minh Trí bị ám sát năm 1969. Ảnh: [Minh Đức](#)

Giáo sư Nguyễn Văn Bông không phải là người “trí thức có uy tín” đầu tiên, hay duy nhất, bị cách mạng ... trừ khử bằng chất nổ và lựu đạn. Hai năm trước đó, G.S. Lê Minh Trí cũng bị giết chết theo cùng một cách.

Một nạn nhân khác nữa là nhà báo Từ Chung. Cái chết của ông được cậu con trai 12 tuổi kể lại như sau, theo bản tin của nhật báo Chính Luận, số ra ngày 1 tháng 1 năm 1966 :

“Cháu nghe thấy tiếng còi ô tô của bố cháu. Cháu chạy ra đứng phía trong cửa để chờ bố, cháu thấy bố cháu xuống xe rồi mở thùng xe đằng sau để lấy cái gì đó. Thế rồi có hai người đi gần máy dừng lại, cháu nhìn rõ xe hiệu Goebel sơn màu xanh. Một người xuống xe tay cấp cặp da, mặc quần màu xanh màu da trời, áo xanh lạt có sọc, trạc độ 26 tuổi. Người ấy mở cặp da lấy ra một khẩu súng và tiến lại gần bố nhắm bắn luôn mấy phát liền. Bố cháu gục xuống.”

Vẫn theo bản tin thượng dẫn :

“Từ Chung đỗ tú tài tại Hà Nội, vào Nam, ông được học bổng du học tại Thụy Sĩ năm năm và đậu bằng Tiến Sĩ Kinh Tế tại Fribourg năm 1961. Về nước, ông được Linh Mục Cao Văn Luận, Viện Trưởng Viện Đại Học Huế mời giảng dạy tại trường Luật, và sau đó được mời làm ủy viên trong Hội Đồng Cố Vấn Kinh Tế nhưng ông từ chối vì yêu nghề viết báo.”

Dù không phải là thầy bói, tôi vẫn đoán chắc (như bấp) là cả ba nhân vật thượng dẫn đều có chung tội danh: thuộc thành phần phản động. Với tội danh này thì không chỉ vài ba mà (có lẽ) phải đến năm bảy triệu người Việt đã bỏ mạng vì bom đạn, mã tấu, hay cuộc xéng.

Cái giá để tạo dựng cái Chính Quyền Cách Mạng mạng hiện nay – rõ ràng – không rẻ nhưng thành quả thì rất đáng ngờ, và vô cùng đáng ngại! Nó cũng đáng á ngại như cái cách mà truyền thông của Đảng và Nhà Nước Việt Nam xưng tụng “nụ cười chiến thắng” của chị Võ Thị Thắng gần nửa thế kỷ qua.

Trong một cuộc phỏng vấn dành do BBC, ông Hạ Đình Nguyên (nguyên Chủ tịch Ủy Ban Phối Hợp Hành Động Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn, một tổ chức có liên hệ với các lực lượng chính trị, quân sự của miền Bắc Việt Nam, hoạt động ở Sài Gòn trước 1975) phát biểu: “Tôi thấy trong cuộc đời của chị Thắng, chị không mang tai tiếng gì. Vẫn là con người trong sạch.”

Là Ủy Viên Trung Ương Đảng, và cũng là Đại Biểu Quốc Hội liên tiếp ba khoá (IX, X và XI) rồi là Tổng Cục Trưởng Du Lịch mà “không mang tai tiếng gì” thì chị Võ Thị Thắng – rõ ràng – là một đảng viên nhưng ... tốt!

Dưới bài phỏng vấn ông Hạ Đình Nguyên, đọc được trong trang FB của BBC, độc giả Lê Bích Đào cũng đã biểu đồng tình một cách ngắn gọn và thi vị: “Chị VTT là người sống trong sạch’ gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.”

Thiệt là quý hoá hết sức!

Dù vậy, tôi vẫn cũng còn có đôi chút suy nghĩ lẩn tẩn. Hay nói theo ngôn ngữ của thi ca là vẫn (nghe) “sao có tiếng sóng ở trong lòng.” Chúng ta có nhất thiết phải đốt cả dãy Trường Sơn, phải hy sinh đến cái lai quần, và hàng chục triệu mạng người – thuộc mấy thế hệ kế tiếp nhau – chỉ để tạo nên một đồng bùn bần thiêu nhầy nhụa như hiện tại không?